

“M’agraden tota mena de contes, no utilitzar una fórmula única”

Joan Esculles (Manresa, 1976), autor de la novel·la *L'ocell de pluja* (3i4, 2003), publica a Proa el recull de relats *Trailers*, premi Mercè Rodoreda 2005.

—Heu volgut exposar les vostres dèries i obsessions, despullar el vostre jo literari, en un llarg pròleg format per cinc capítols, cinc relats més, o pseudorelats, i després en un llarg epíleg de cinc capítols més. Per què us heu obert en canal, perquè aprofiteu el llibre per desfogar-vos?

—Perquè tenia necessitat d'explicar d'allà on venia, del que havia fet abans i també d'explicar el procés de com s'havia fet el llibre. I alhora de fer una crítica de l'ambient literari i editorial que tenim. També hi ha una certa ironia respecte a les impostures dels autors, que diuen que tenen pensada i controlada del tot una obra, així com a les polèmiques, absurdes, massa gremials, que al lector d'un diari generalista no interessa, i a la necessitat que tenen d'etiquetar-se. I també em permet comentar quins llibres havia llegit per contrarestar els escriptors que confessen que tenen un gran bagatge, perquè per escriure no és tan important el que hagis llegit.

—Però els llibres et formen com a persona, t'ajuden a madurar, no?

—Sí, és evident. Però sembla que pel fet de no llegir uns escriptors que són considerats clàssics vol dir que ets un inútil o no tens prou bagatge. Es pot llegir autors més actuals, que per afinitats et poden ser més propers. A les classes de literatura catalana de l'institut, si no es comencés per on es comença, Ausiàs March, i els autors fossin més actuals, potser als estudiants els interessaria més la literatura catalana.

—Parlem del recull. Cada nou conte canvia de veu, d'òptica, de tècnica. El lector ha de començar de bell nou a descobrir el joc de cada conte, i la relació de l'autor amb la situació descrita. Aquest esforç no fa costeruda la lectura?

—No sé si fa costeruda la lectura. Tampoc no té per què ser-ho. Els contes no tenen perquè tenir la mateixa dinàmica, estil o òptica. És una cosa que a l'hora d'escriure no m'he ni tan sols plantejat. He escrit el que em venia de gust en cada moment.

Joan Esculles publica el recull de relats breus *Trailers*, premi Mercè Rodoreda 2005, a Proa.

—Repartiu els relats en diverses sèries, però sense titular-les. Per què?

—Perquè una companya em va comentar que quan en un conjunt de contes es titula “La por” o “La felicitat”, tota l'estona busca això en el conte, i vaig pensar que si el lector trobava la temàtica de fons tot sol, sense condicionar-lo prèviament, molt bé, i si en trobava una altra, perfecte.

—Els contes tenen en comú l'extensió i l'agilitat del tràiler del títol. Seria el tret comú?

—Sí. Per força. Buscava una llargària determinada, de Dina 4. I això m'obliga a concentrar, com en un tràiler.

—El conte ha de ser fragment d'una història més general o voleu que tingui principi i final clars?

—M'agraden tota mena de contes. No hi ha d'haver un cànon establert per això, no hi ha d'haver una fórmula única.

—La nota de la contracoberta diu que els relats tenen la gràcia insolent de la joventut. Us considereu un autor jove?

—Sí. Sí, perquè tot just és el segon llibre que escric. D'una banda, això, i de l'altra, tinc 29 anys, i crec que sóc jove...

—Un jove no és un home incomplet, immadur o aprenent d'home?

—Sí és això, ja m'està bé que ho sigui. Em sembla que pel carrer no trobaràs cap home complet o madur. A més, el fet de ser jove, amb totes les imperfeccions que implica, té coses bones, com les ganes de descobrir i aprendre coses que potser l'home gran no sap perquè s'ha tornat conservador.

—Sabeu com acabarà el conte abans d'escriure'l?

—A vegades ho sé i quan acaba no acaba com l'havia pensat. D'altres, el començo sense saber quin serà el final.

—No heu pensat que si us deixeu d'obsessionar, com feu al pròleg, per la societat literària catalana, us sentiríeu més lliure, us treuríeu un pes del damunt?

—No sé si hi ha algú que no hi pensi. Una cosa és escriure-ho, i l'altra, no pensar-hi. Qualsevol escriptor o editor la té, aquesta obsessió, pel fet d'estar immers en aquesta història, la verbalitzo o no. I jo no sóc el primer, ni seré l'últim, a verbalitzar-la, encara que sigui en altres termes.

Lluís Bonada